



Pán Ježíš nám dnes dává tři podobenství o nebeském království. Všimněme si, že nemluví o nějakém životě po smrti, ale o životě zde a nyní. Často je nebeské království vnímáno jako něco, co nás čeká na onom světě. Lidé pak říkají: „To se mě nyní netýká, mám mnoho jiných starostí, až jednou umřu, tak si to s Pánem Bohem v tom nebi nějak urovnám.“ To je však omyl podstrčený tím Zlým, kterého Bůh stvořil jako anděla, aby sloužil jeho záměrům, ale on to odmítl a k odmítnutí svádí i člověka.

V pátek jsem slyšel pěknou přednášku v komunitě Blahoslavenství. Nedával ji ani kněz, ani žádná řeholní sestra, ale jedna obyčejná věřící žena. Bylo to o Božím Slově. Nakreslila na tabuli dva body - 1.: svoření a 2.: konečné dovršení dějin. Obojí koná Bůh. Mezi těmi dvěma body je naše existence a dějiny a nazýváme je dějinami spásy. Mezi těmi body je i náš život. Bůh stvořil svět skrze své Slovo. Tím Slovem je Boží Syn, Ježíš Kristus. Cílem našeho stvoření je sjednotit se v Ježíši Kristu ve společenství s Bohem Otcem i Duchem Svatým. Kdykoli svůj život necháme ovlivnit Božím slovem, které není nikdo jiný než Ježíš Kristus, stáváme se Boží pšenicí na poli světa. Kdykoli se ztišíme, vezmeme Evangelium nebo listy apoštolů, čteme a promýšlíme, co nám tím Bůh říká, tehdy jsme disponováni účastnit se Božích záměrů. Stejně tak, když přijímáme zbožné Tělo Páně, nebo se pozorně modlíme. Bůh má své plány a my je tímto způsobem poznáváme a přijímáme za své. To je ta setba Božího slova, takto se stáváme onou pšenicí na poli světa. Kdykoli toto odmítáme a odkládáme až na potom - po smrti, odmítáme to, proč nás Bůh stvořil, a odmítáme přijmout vykoupění. Stáváme se plevem z podobenství, který navíc škodí těm, kdo za Bohem chtějí jít.

Podobenství je vždy nějaký obraz ze života. Ježíš je rozsévačem Božího slova. Rostlinky vzešlé z pšeničného zrna jsou lidé, kteří se nechávají Ježíšem oslovit a vést. Lidé, kteří Ježíše odmítají a raději naslouchají Božímu nepříteli, ďáblu, jsou v Ježíšově podobenství plevem. Když na záhonku, nebo na poli vzejde plevel, buď ho vytrháme, nebo uděláme postřik a plevel se zahubí. Jenže když je plevem člověk? Bůh ho zahubit nechce. Bůh stvořil život, ne smrt. Smrt je důsledkem odmítnutí Boha. Bůh přeje dobro, ne zlo. Proto Ježíš mluví o tom, že vedle pšenice poroste i plevel, dává mu tím čas, než přijde čas žní. To je čas obrácení.

Setkal jsem se už podruhé s jedním Rómem. Ten horlivě svědčí o Ježíši. Jeho život není dokonalý, jako nejsme dokonalý nikdo. Ale má tu odvalu i přes své slabosti svědčit. Má svůj bar a restauraci a tam s lidmi mluví. Ptá se jich na Boha a vždy je chytne za slovo: „Věříš v Boha? ... A jaké má jméno?“ Rád jim dává dost radikální odpověď: Není žádný pánbíček, jen Ježíš. To je jediný Bůh, který tě stvořil a který ti dá i život. Vyprávěl nám na faře, že nedávno ho jiní Rómové, učiněné gorily, vytáhli z auta a začali surově bít. Prvně mluvil o tom, že si to nechal z pokory líbit, odpouštěl jim a žehnal, ale po nějaké chvíli ve vyprávění přiznal, že v autě měl nějakou zbraň, která se mu zasekla, když už ji chtěl použít. To nám vyloudilo trochu úsměv nad jeho pokorou... Nakonec ho prý nechali a ujeli. Když však přišel domů, neměl na těle ani jediný šrám. V rodině se to rozkřiklo a ony gorily začali mít strach. „Jestli ho chrání Bůh, tak je s nimi veta.“ Víme, jak Romové jsou pověřiví, ale také znají dopad temných sil. Dostali strach z prokletí a tak se přišli omluvit. Náš Róm je však dovedl na faru, že jim odpustí, ale že musí oni prosit kněze, aby jim pak požehnal ve jménu Ježíš, ten že je zachrání před kletbou. Tak se tedy evangelizuje mezi Rómy.

Setbou Božího slova roste pšenice na poli světa. To jsou ti, kdo Slovo Boží slyší a žijí z něho. Aby však mohly i naše rodiny růst pro Boží království, je třeba těch, kdo budou Boží slovo zasévat. Nebojme se toho.